

## Γέλιο και αργολογία (Αγ. Δημήτριος του Ροστώφ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 12 Ιανουαρίου, 2010

**Μην** παρασύρεσαι σε άκαιρο και αδιάκριτο γέλιο και σε αργολογία, για να μη σκορπίσης ό,τι μάζεψες με κόπο και δάκρυ. Το αδιάκριτο γέλιο διασκορπίζει όλα τα καλά που μαζεύτηκαν στην ψυχή. Απομακρύνει τη χάρι του Κυρίου, φονεύει τη μνήμη του θανάτου, φέρνει τη λησμοσύνη της φοβερής κρίσεως, ψυχραίνει τον αγωνιστικό ζήλο, σκοτίζει τη συνείδηση, θλίβει τους αγγέλους, χαροποιεί τους δαίμονες. Το γέλιο είναι αίτιο της αυθάδειας, παραγωγός της αμαρτίας, χειραγωγός στην ασωτία, πρόδρομος κάθε πτώσεως. Το γέλιο είναι γνώρισμα φιλήδονης καρδιάς, φανέρωσις ψυχής δειλής και απόδειξις πνευματικής ανανδρίας.

Φυλάξου από το άκαιρο γέλιο, για να μη σου κλέψη τα δάκρυα, που προξενούν κάθε πνευματικό καλό. Φυλάξου από το γέλιο, για να μη αδειάση η ψυχή σου από την αρετή, για να μη σε κυριεύση πνευματική αδιαφορία, για να μη πέσης στα δίχτυα του διαβόλου. Ο Χριστός μακαρίζει όχι αυτούς που γελούν, αλλά αυτούς που με επίγνωσι κλαίνε και πενθούν: *«Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται»* (Ματθ. 5. 4). *«Μακάριοι οι κλαίοντες νυν, ότι γελάσετε»* (Λουκ. 6. 21). Μακάριοι είναι όσοι κλαίνε σ' αυτή τη ζωή για τις αμαρτίες τους και τις παιδαγωγικές δοκιμασίες του Θεού, που με ευγνωμοσύνη και υπομονή αποδέχονται. Αυτοί θα γελάσουν και θα χαρούν στη μέλλουσα ζωή.

Φυλάξου όμως και από την πολυλογία και αργολογία. Αν δεν είναι ανάγκη να μιλήσης, μη λες τίποτα, έστω κι αν θες να πης κάτι καλό. Γιατί από τα περίσσια λόγια συνήθως προέρχονται πολλά κακά. *«Το περισσόν εκ του πονηρού»*. Συχνά αρχίζοντας από θεαρέστους λόγους καταλήγουμε σε αισχρολογίες, όρκους, συκοφαντίες, ψεύδη και κάθε πονηρό. Η πολυλογία τρέφει την κενοδοξία όπως το λάδι τη φωτιά. Η πολυλογία καλλιεργεί τη λήθη του Θεού και των αμαρτιών μας και σκορπίζει την κατάνυξι. Η πολυλογία ψυχραίνει την πνευματική θέρμη και γεννά την πνευματική οκνηρία και την ακηδία. Η πολυλογία χαλαρώνει την προσοχή και αδυνατίζει την προσευχή.

Πρόσεξε λοιπόν να μη γίνεις εχθρός του εαυτού σου, γιατί *«θάνατος και ζωή εν χειρί γλώσσης, οι δε κρατούντες αυτής έδονται τους καρπούς αυτής»* (Παροιμ. 18. 21).

Η σιωπή είναι η αρχή της καθάρσεως της ψυχής από τα πάθη. Άκοπα διδάσκει όλες τις εντολές. Ο απόστολος Ιάκωβος λέει: *«Η γλώσσα μικρόν μέλος εστί και μεγαλαυχεί... ακατάσχετον κακόν, μεστή ιού θανατηφόρου. Εν αυτή ευλογούμεν τον*

*Θεόν και πατέρα, και εν αυτή καταρώμεθα τους ανθρώπους τους καθ' ομοίωσιν Θεού γεγονότας... Ει τις εν λόγω ου πταίει, ούτος τέλειος ανήρ, δυνατός χαλιναγωγήσαι και όλον το σώμα» (Ιακ. 3. 5, 8-9, 2).*

Ο λόγος θέλει πολλή προσοχή. Πρέπει να σκεφθής σε ποιο χώρο και χρόνο μιλάς, για ποιο σκοπό, σε ποιους απευθύνεσαι, ποιο είναι το κίνητρο και ποια τα αποτελέσματα του λόγου σου. Πριν μιλήσης να τα σκέπτεσαι όλα αυτά. Ο σιωπηλός τα σκέφθηκε. Και γι' αυτό σιώπησε.

Την ημέρα της Κρίσεως θα δώσης λόγο έστω και για έναν ασήμαντο άσκοπο λόγο. Μας διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Κύριος γι' αυτό: *«Λέγω δε υμίν ότι παν ρήμα αργόν ό εάν λαλήσωσιν οι άνθρωποι, αποδώσουσι περί αυτού λόγον εν ημέρα κρίσεως»* (Ματθ. 12. 36). Γι' αυτό, ήδη πολλούς αιώνες πριν, ο προφήτης Δαβίδ παρακαλούσε τον Θεό: *«Θου, Κύριε, φυλακήν τω στόματί μου και θύραν περιοχής περί τα χείλη μου. Μη εκκλίνης την καρδίαν μου εις λόγους πονηρίας»* (Ψαλμ. 140. 3-4). Και αλλού: *«Φυλάξω τας οδούς μου του μη αμαρτάνειν με εν γλώσση μου· εθέμην τω στόματί μου φυλακήν εν τω συστήναι τον αμαρτωλόν εναντίον μου. Εκωφώθην και εταπεινώθην και εσίγησα»* (Ψαλμ. 38. 2-3).

*«Επί των ποταμών Βαβυλώνας εκεί εκαθήσαμεν και εκλαύσαμεν εν τω μνησθῆναι ημάς την Σιών... Πώς άσωμεν την ωδήν Κυρίου επί γης αλλοτρίας;»* (Ψαλμ. 136. 1, 4). Όπως οι Εβραίοι στη Βαβυλώνα, έτσι κι εμείς είμαστε αιχμάλωτοι, πάροικοι και παρεπίδημοι σ' αυτή τη γη. Πατρίδα μας δεν είναι η πρόσκαιρη γη, αλλά η αιώνια νέα Σιών του ουρανού. Τώρα ζούμε στην κοιλάδα του κλαυθμώνος· αύριο ελπίζουμε να βρεθούμε στη χώρα της αιωνίας παρηγοριάς και της χαράς. Τώρα ζούμε στην εξορία· αύριο θα είμαστε στην αληθινή μας πατρίδα. *«Ου γαρ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν»* (Εβρ. 13. 14).

Πώς λοιπόν γελάς ενώ είσαι αιχμάλωτος και εξόριστος *«επί γης αλλοτρίας»*; Κλάψε και θρήνησε που είσαι μακριά από την αιώνια πατρίδα σου και ζήτησε με δάκρυα από τον Κύριο να μη σου τη στερήση όταν θα έρθη η μεγάλη ώρα της επιστροφής...

*«Ταλαιπωρήσατε και πενθήσατε και κλάυσατε· ο γέλως υμών εις πένθος μεταστραφήτω και η χαρά εις κατήφειαν»* (Ιακ. 4. 9). Έχε βαθιά συναίσθησι της αμαρτωλότητός σου, πένθησε, κλάψε. Το γέλιο σου κάνε το πένθος μετανοίας. Τη χαρά σου κάνε την θλίψι συντριβής. Δύο είναι οι πηγές, αλλά και οι θυγατέρες, του γέλιου και της ευτραπείας: η υπερηφάνεια και η φιληδονία, τα δυο πιο θανάσιμα πάθη. Φυλάξου λοιπόν απ' αυτά, για να μη διαπιστώσης την πνευματική σου φτώχεια κατά την έξοδο της ψυχής σου. Τότε που θα είναι πολύ αργά πια για να βοηθήσης τον εαυτό σου.

(Από το βιβλίο "Πνευματικό Αλφάβητο" του Αγίου Δημητρίου Ροστώφ, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, 1996)

## Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

---

**Διαβάστε περισσότερα από τις εκδόσεις της Ιεράς Μονής Παρακλήτου πατώντας [εδώ](#)**

*"Η Άλλη Όψις θα ήθελε θερμά να ευχαριστήσει τον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής, για την ευλογία δημοσίευσης των αποσπασμάτων"*